

Arrest

nr. 237 447 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEURIS
Stationsstraat 56/2
3620 LANAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020, tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat L. MEURIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn te Tata op X.

De ouders van de verzoekende partij dienden op 10 mei 2005 een asielaanvraag in, voor henzelf en hun twee minderjarige kinderen.

De ouders van de verzoekende partij werden op 15 februari 2006 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan hun asielaanvragen ten grondslag liggende motieven.

Op 13 juni 2005 werd een Dublin-interview afgenomen van de ouders van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 15 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) ten aanzien van de ouders van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dienden de ouders van de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 mei 2006 bevestigde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing dienden de ouders van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.

Op 23 augustus 2006 dienden de ouders van de verzoekende partij een verzoek in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk tot het verkrijgen van het statuut van staatloze.

Op 3 januari 2008 werden de ouders van de verzoekende partij door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk erkend als staatloze.

Op 4 april 2008 dienden de ouders van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf voor zichzelf en voor hun minderjarige kinderen, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State verwierp het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arresten nrs. 208.503 en 208.504 van 28 oktober 2010.

Op 12 januari 2011 dienden de ouders van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De vader van de verzoekende partij werd op 18 januari 2012 door de Correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld wegens met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schade gebruik gemaakt te hebben van een valse akte of een vast stuk wetende dat het vervalst was.

Op 25 april 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op 10 augustus 2012 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 12 september 2012 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19 september 2012 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 27 september 2012 legde de procureur des Konings parket Brugge een verzoekschrift neer strekkende tot het herroepen van het gewijsde van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk d.d. 3 januari 2008.

Bij arrest nr. 97 112, d.d. 13 februari 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie nam op 4 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partij.

Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij vonnis d.d. 13 juni 2013 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk werd het verzoek tot herroeping van gewijsde afgewezen, wegens gebrek aan dagvaarding binnen de wettelijke termijn.

Op 14 oktober 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 4 april 2008, ongegrond werd verklaard.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 193.611 van 13 oktober 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Tevens besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen dit bevel diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 193.613 van 13 oktober 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 11 juli 2016 werd de verzoekende partij aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Brugge.

Op 28 september 2016 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 10 oktober 2016 werd de verzoekende partij gerepatriëerd naar Hongarije.

Op 29 november 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst.

Op 14 september 2019 werd een aanhoudingsbevel genomen jegens de verzoekende partij omwille van maternale ontvoering.

Op 28 februari 2020 besliste de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op diezelfde dag nam de gemachtigde een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw:

Naam: B.

Voornaam: K.

Geboortedatum: 16.06.1991

Geboorteplaats: Tata

Nationaliteit: Hongarije (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan andere misdrijven (maternale ontvoering), feit waarvoor zij op 18.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve

gevangenisstraf van 30 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, dader of mededader, bendevorming-deelname, heling, feiten waarvoor zij op 2506.2015 werd veroordeeld door Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (maternale ontvoering, diefstal, dader of mededader, bendevorming-deelname, heling) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Overwegende dit gebrek aan het zichzelf in vraag stellen, dient er te worden opgemerkt dat de betrokkene een permanent gevaar vormt voor de fysieke en psychische integriteit van anderen;

Betrokkene verklaarde in haar vragenlijst "hoorrecht" van 16.09.2019 dat zij sinds 13.09.2019 in België verblijft, dat zij in het bezit is van haar identiteitskaart en niet lijdt aan een ziekte die haar belemmert om te reizen; Verder verklaarde zij geen duurzame relatie, familie en minderjarige kinderen in België te hebben en dat zij geen bezwaar heeft om terug te keren naar haar land van herkomst.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn bezoek ontvangt in de gevangenis van enkele familieleden waaronder de ouders en zus. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Betrokkene heeft geen redenen om niet terug te keren naar haar land van herkomst. Zij heeft geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM vermeld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel. "

Op 12 maart 2020 werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Hongarije.

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is omdat de verzoekende partij geen ontvankelijk middel aanvoert.

Luidens artikel 39/69, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een uiteenzetting van enkele feitelijke gegevens en kritiek op de bestreden beslissing, doch maakt nergens melding van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Het verzoekschrift bevat geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep is om die reden onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij vraagt dat de Raad de duur van het inreisverbod zou matigen indien het inreisverbod niet wordt vernietigd of geschorst, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Dit houdt in dat de Raad, in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om de duur van een inreisverbod te matigen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU